

Ж е л ъ о. — И само съ това кѣсание ще си останемъ. У насъ нѣма смѣлость! Мълчание. Спомнилъ си А я да бѣше — — още немога да забравя една случка. Оборва глава, подаденъ на спомена, говори като на себе си. Пжтува трена, всички се разбѣбрали, а оня рошоголавецъ само мълчи. Потъналъ въ себе си. А да го гледашъ, хлапакъ. Идва кондуктора и ето ще изхвърлятъ отъ вагона единъ бѣднякъ, защото нѣмалъ билетъ Бѣдняка се моли, но кой чува. Замлѣква, махва ржка и спира, подпушалъ цигара.

И о в к а. — Е, послѣ? —

Ж е л ъ о. — Послѣ — — млѣква.

И о в к а. — Защо не кажешъ края? — Тая случка изгледва тѣй интересна.

Ж е л ъ о. — Послѣ? — На полето, срѣдъ снѣга, ще изхвърлятъ човѣка, а помощъ отъ нигдѣ — — И ето рошоголавеца скача, размаха юмруци — — и не остана ни кондукторъ, ни стражаръ. Шо на всички въ лицето и скочи отъ трена пое къмъ гарата!

И о в к а. — Какъвъ бѣше тоя момъкъ?

Ж е л ъ о — Разбрахъ послѣ: селски учителъ изъ Македония дошелъ четници да собира

И о в к а. — Това сѣ бисеръ души.

Ж е л ъ о. — У насъ нѣма това и за туй ще изгинемъ съ пухканията си.

М а р а. — Имено, противъ това негодувамъ. Азъ искамъ да наддѣлѣя. Моята пѣсенъ е на свършване, ала искамъ прѣди да свърша да направя нѣщичко — — спира се. Умраза, умраза трѣбва за да се пораздвижатъ всички страждущи. Азъ чувствамъ, че тѣй силно мога да мразя — — И иска ми се, страшно ми се иска, да надъхамъ цѣлия свѣтъ съ умраза. Замислена. Да се намрази цѣлия оня свѣтъ, що създава лишенията, гнета! Възбудено. Азъ искамъ да викамъ, да будя — — И нека всички онеправдани — подиримъ лѣкъ на нашата болка!

Ж е л ъ о. — Спнать, сѣкашъ отрѣзвѣлъ. Мара! — Никога не съмъ те виждалъ такава. Става. Дай си ржката! Хваща ржката ѝ. И знаешъ ли — сега азъ почувствахъ, че мога вече да не пия. Като да се упомя. Тѣй, да не пия, но да бжда пиянъ до безсъзнание.